

[Iver Poulsen.]

udfylde forsvarsforligets rammer, så at der her kan ventes meget betydelige udgifter for skatteyderne i den kommende tid.

Endvidere ligger regeringspartierne jo i åbenlys indbyrdes strid. Regeringen har mistet sit knebne flertal i folketinget, og regeringen har mistet tilliden hos visse af sine folketingsrepræsentanter; derfor kan der da næppe være nogen antagelig grund til ikke at tro, at regeringen ikke også har mistet vælgerbefolkningens tillid. Vi kan ikke se rettere, end at det netop er i en sådan situation, respekten for selve folkestyrets idé simpelt hen må kræve, at den førte politik og dens kaotiske resultater forelægges vælgerne til bedømmelse ved et folketingsvalg.

Man vil påstå, at et valg ikke løser noget problem. Set fra folkestyrets synspunkt kan påstanden ikke være rigtig, for et valg vil besvare det i et folkestyret samfund alt-afgørende spørgsmål, om den førte politik og de resultater, den har bragt, er i overensstemmelse med vælgerbefolkningens ønsker; men de fire gamle partiers ledere ønskede altså ikke at høre vælgerens mening om tingenes tilstand. Efter at lovforslaget var henvist til behandling i et 17 mands udvalg, blev det ret hurtigt klart, at de fire gamle partier foretrak et såkaldt bredt, firkantet forlig frem for et folketingsvalg. Udvalgsforhandlingerne blev ret hurtigt overflødige, og efter forskellige røkeringer kom forhandlingsgruppen til kun at bestå af toppolitikerne inden for de fire gamle partier, som skulle finde frem til — og også i løbet af 3 måneder fandt frem til — et såkaldt bredt forlig om landets økonomi og den økonomiske politik i de kommende to år. En forhandling og en virkelig behandling i folketinget blev og bliver der ikke tale om. Toppolitikerne har talt, og folketinget og vælgerne har at adlyde og betale, hvad det koster.

Af gode grunde skal jeg ikke forsøge at gå i enkeltheder med hensyn til det forligsresultat, som denne lille, snævre kreds af politikere er nået frem til; men så vidt jeg kan se, er det sikre resultat, at regeringen har fået sit ønske opfyldt om en ny beskatning oven på allerede eksisterende direkte og indirekte skatter, som skal sikre en såkaldt statsopsparring på 500 mill. kr. Det

forekommer mig i det hele taget, at det er en ejendommelig form for opsparring denne statsopsparring, som består i, at staten først bevilger lønforhøjelser for snart efter at hente pengene tilbage igen, og så kalder man det for en opsparring. Det har i hvert fald ikke noget at gøre med det, man i den private husholdning forstår ved opsparring. Derimod er de ønsker, som man fra borgerlig side fremførte ved første behandling om, at nye indirekte skatter skulle modsvares af tilsvarende lettelser i den direkte beskatning, blevet skudt ud i en uvis fremtid — en fremtid, som man vist kan kalde endog meget usikker, fordi den bygger på forudsætninger, som næppe vil være til stede til den tid.

Med omsætningsafgiften ønsker man at bremse forbruget, men det ser ud til, at en væsentlig del af bestræbelserne er gået ud på at finde frem til kompensationer, og disse bestræbelser vil formentlig blive fortsat i fremtiden med nye lapperier, som skal tjene indkomstudjævningen, hver gang omsætningsafgiftens skatteskrue får en drejning, hvorved skattelovgivningens administration vil blive endnu mere indviklet og uoverskuelig, end den allerede er.

Man vil udbyde et præmieobligationslån på 100 mill. kr., og mindstebeløbet for de enkelte obligationer er ansat til 10 kr. Det vil sige, at man med dette obligationslån søger at fremme spillelysten her i landet. Med beskatning søger man at hæmme arbejdslysten og initiativet, men spillelysten ønsker man fremmet, og når man har sat mindstebeløbet for obligationer til 10 kr., er det vel meningen, at den såkaldte lille mand, som har fået kompensation for omsætningsafgiften, skal bruge de penge, han har fået i kompensation, til at spille for i statens lotteri. Var der ikke mere mening i, at man spillede i lotteriet for egne penge i stedet for for de penge, som gives i kompensation for en almindelig omsætningsafgift? Det finder vi i alt fald.

Hvad administrationen af egnsudviklingsloven angår, har handelsministeren udtalt, at der ud over færdigbehandlingen af de allerede foreliggende indstillinger om finansiel støtte afgivet af egnsudviklingsrådet i henhold til den gamle egnsudviklingslov ikke påregnes givet tilsagn om finansiel støtte i henhold til den nu gennemførte